

Α

Ω

OMNIA INSTAURARE

IN CHRISTO

naše jednotě

CYRILOMETODĚJSKÁ LIGA

С

М

Důstojní pánové a bratři v Kristu!

Je tomu již přes půl druhého roku, co jsme rozesílali přihlášky do CMLK. Až do dneška se přihlásilo 45 kněží, vedle nichž stojí velká řada těch, kteří buď nedostali přihlášku, nebo považují aktivní účast na spolupráci za nejlepší přihlášku. Naše sdružení mělo sloužit v první řadě našim vlastním potřebám: abychom cítili zodpovědnost jeden za druhého a pomáhali si modlitbou, radou a výměnou zkušeností. Zároveň mělo být tím postaráno o spolupráci duchovních vůdců Cyrilometodějské Ligy, kterými by měli být všichni kněží v exilu.

CMLK chce uskutečňovat v našem exilu program Katolické Akce a jako taková chce poskytnout základnu a pomoc všem apoštolským snahám. Je to veliký a složitý úkol, který vyžaduje delší doby, aby přešel do formy, která by odpovídala potřebám exilu a která by podchycovala a koordinovala všechny pozitivní síly, směřující k oživení a prohloubení náboženského života mezi našimi krajany. Má to být zkrátka katolická spolupráce, v níž by naše slabé síly a skrovné prostředky našly zmnohonásobení a účinnost, kterou způsobuje jednota mysli a srdcí.

Něco se nám podařilo uskutečnit, ale jsme ještě daleko od toho, abychom mohli říci, že na víc nestačí naše síly. Naše řady se množí a cyrilometodějský duch proniká. S radostí vítáme iniciativu, které se chopili bratři v Říme. Bylo jistě přáním nás všech, aby se středisko křesťanstva stalo též centrem CMLK. Očekáváme tedy souhlas všech spolubratřích s tím, že přenášíme redakci 'Naší jednoty' do Říma, odkud je vydáván též měsíční oběžník 'Vinculum' a kde budou vycházet pastorační sešity 'Cesta'. Ponecháváme všem spolubratřím rozhodnutí o tom, zda se má CMLK stotožnit s římskou odbočkou Unio Apostolica, či máme dále vystupovat pod jménem CMLK. V každém případě předpokládáme, že nejen redakce 'Naší jednoty', ale též vedení CMLK bude v Římě. Tento úkol by připadl pracovnímu kroužku 'Vinculum'.

Jistě není třeba doprovázet toto číslo, které v Londýně vychází naposledy, nějakými pohřebními zpěvy, protože je jisté, že 'Naše jednota' vycházející v Římě, splní dokonaleji a uspokojujivěji poslání kněžského časopisu, než tomu bylo dosud.

S křesťanským pozdravem

P.Jaroslav Popelka S.J.

naše jednoty

VĚSTNÍK KATOLICKÝCH KNĚŽÍ SDRUŽENÝCH V C M L .

Ročník II.

Červen 1951

Číslo 2.

REMISSIO PECCATORUM

Jiří M. Svoboda.

Třebaže jsou velikonoce již dlouho za námi, neváháme otisknout článek určený pro velikonoční číslo 'Naši jednoty', protože doba svatodušní znamená rozšíření a vyvrcholení velikonoční radosti. Sesláním Ducha svatého jsme získali přímý kontakt se zdroji života, které nám byly otevřeny smrtí a zmrtvýchvstáním Krista.

V pojetí Církve znamenají velikonoce radost nad skutečností nového života, k němuž jsme se zrodili křtem skrze smrt a zmrtvýchvstání Páně. Bolest, kterou Církev znovu prožívá s trpícím a umírajícím božským Chotěm a radost ze skutečnosti jeho nového oslaveného života ústí v radost nad novým životem, který jsme získali smrtí kříže a jehož obrazem je slavné zmrtvýchvstání. Nic se neozývá jasněji v životě prvních křesťanů jako tato skutečnost jiného a nového života. V katakombách, v symbolech prvních křesťanů, v nápisech na hrobech je patrný ohlas této radosti nad skutečností božského života v těch, kteří uvěřili v Krista Ježíše a jsou s ním spojeni milostí křtu a svátostí. Cítíme sami ohlas této radosti, když se v Cedu modlíme slova 'in remissionem peccatorum!'

Je na nás, abychom toto vědomí udržovali a budili v duších, které nám byly svěřeny v době, která má tak málo smyslu pro nadpřirozené hodnoty. Abychom budili vědomí živého křesťanství. Je třeba tak činit dvojí cestou. Jednak ožívováním vědomí milostí křtu a našeho spojení s Mystickým Tělem Kristovým, jednak usměrňováním života

svěřených duší ke svátosti pokání. Obojí je stejně oprávněné a stejně potřebné. Zdůrazňování svátosti pokání bez poučení o důstojnosti a kráse křesťanského života minulo by se s praktickým účinkem. S druhé strany nelze docílit skutečných výsledků v duchovním životě křesťana, není-li jeho život obrácen k této svátosti, která tak podivuhodně spojuje mravní úsilí člověka s bezprostředním zásahem božského života do jeho skutků. Svátost pokání možno pojímat jako ožívování a ztvrdzování milosti křtu, který vyžaduje mimo víru obrat života - pokání. Velikonoční doba nám může být podnětem k rozjímání o této svátosti. Je naším úkolem, abychom ukázali věřícím její postavení v životě křesťana, aby ji chápali jako zprostředkování milosti a udržení nadpřirozeného života, nikoli jen jako poukřesťující vyznání. Podmínkou je, aby ji chápali tak, jak ji chápe Církev a dali jí příslušné místo v životě. V encyklice 'Mystici Corporis' dotkl se sv. Otec této otázky a jednoznačnou odpovědí rozřešil otázku pravidelné zpovědi. Pravidelnou zpověď, jak ji Církev doporučuje a jak byla zavedena postupem dob, nutno pokládat za dílo Ducha Svatého, které trvale zůstane v Církvi a které znamená zvláštní pomoc v nadpřirozeném životě.

Jako kněží jsme se někdy zamyslili nad postojem českého člověka k svátosti pokání. Snad právě proto, že jsme poznali různá křesťanská prostředí a mohli srovnat stupeň našeho náboženského života s jinými prostředími, která si uchovála opravdovější chápání křesťanských pravd a radostnější a živější křesťanství. Doufáme, že si Bůh připravuje i duchovní obrodu našeho národa. Každá zkouška, kterou Bůh posílá, je známkou, že chystá i velké milosti, které dá, až nastane pravý čas. Poměr ke zpovědi zůstane však pro nás kněze důležitou otázkou, protože bude známkou opravdovosti a upřímnosti duchovní obrody.

Není třeba, abychom hledali zvláštní příčiny odmítavého postoje našeho člověka ke zpovědi. Je projevem všeobecného chladného postoje ke křesťanství a neporozumění nadpřirozeného základu křesťanství. Přece se však pokusíme poukázat na některé rysy tohoto jevu, a poukázat na bližší náboženské a psychologické příčiny.

Jednou z prvních příčin je duchovní pohodlnost a nechť k projevům opravdového duchovního života. Následek pochybené náboženské výchovy, která nemohla zachytit

celého člověka a vedla mimoděk k vnějššímu chápání křesťanství. Nic, než co bylo výše řečeno. Možno porovnat toto chování s marnotratným synem, který poznává svůj skutečný stav, ale bojí se námahy cesty a pokoření před svým otcem. Druhou vlastní příčinou je duchovní pýcha, která je jedinou vlastní příčinou. Velmi nebezpečný stav lidské duše, která nechápe, že podstatou našeho poměru k Bohu je poměr synovské, třebaže kající lásky a nikoli kotelci a telata našich osobních zásluh a skutků. Jako kněží víme, že je často nemožné probudit duši z tohoto osudného omylu. Můžeme si však všimnout některých podrobností tohoto duchovního postoje. Jedním rysem našeho náboženského myšlení je pokládat věci Boží za něco nesmírně vznešeného a vzdáleného člověku, co nemá téměř nic společného s životem. Tím i hřích patří do oblasti něčeho, co by se nikdy nemělo stát a o čem ani nelze hovořit. Ponechme stranou chytristiku tohoto neupřímného obdivu, který má zakrýt velmi náboženské skutečnosti poklesků mravního života. Podobně i Církev a kněží jsou českému člověku velmi vznešenými hodnotami, které nejsou dost čisté a dokonale před jeho vznešenou představou. Je jisto, že posvátná úcta musí provázet všechny naše náboženské pojmy a projevy. Základem našeho poměru k Bohu je víra, která musí být projevem všeho, co o Bohu myslíme a čím ho chceme ctít. Tato víra nese známky úcty a nekonečného obdivu tvora před Tvůrcem. Je však jisto, že naše víra musí ústít v živou lásku a v živé křesťanství, které lze shrnout v jedinou myšlenku Otcovské lásky Boha, který chce být poznáván a dokonale milován svými Tvorv. Synovství Boží, které získáváme podílem na Synovství Vtěleného Božího Syna posvěcující milostí a které je dále živé v Jeho Církvi, zprostředkovatelse milosti! Není jiného křesťanství než to, které žije z vědomí blízkosti Boží celému našemu životu a z nadpřirozeného Synovství v Kristu a v Tajemném Těle Kristově. Je známkou pyšného nepochopení a obrátení náboženství ve vlastní 'já', chtít zatlačit do neznáma skutečnost nekonečné Lásky Boží! Nelze ani dost odsoudit všechny obměny tohoto farišejského chápání náboženského života, které se vkládá někdy i do našich myšlenek o Bohu, do našich modliteb a skutků. Pohoršuje nás skutečnost lásky Boží, která nezná mezi právě proto, že je láskou Boží. Vidíme pokoření Boha, který se vtělil do naší nízkosti a který se dále vtěluje v milosti svátostní a nevidíme lásku, která nás pozvedá a objímá. Jen toto smýšlení otevře

nám oči k plnému a jedině správnému chápání duchovního života. 'Quod Deus purificavit, tu commune ne dixeris.' (Act.10,15).

Závěrem naší úvahy by bylo budít toto vědomí našeho dětství v Bohu a našeho nadpřirozeného Synovství. Všecky námahy naší duchovní práce vyústí naprázdno, nebudou-li vyvěrat ze soustavného poučování o základních pravdách našeho nadpřirozeného života a nepovedou-li duše k tomuto postoji, který se těší ze všeho, co může Bohu říci, byť i své nedokonalosti a hříchy. Práce pro nás kněze jistě nesnadná, máme-li na zřeteli různá pochybení naší náboženské výchovy, která se po desetiletí odchýlila od cesty určené Církvi a která vedla k laicizování náboženství českého člověka. Co můžeme však očekávat a čeho můžeme dosáhnout, nebudeme-li stavět na duších, které žijí v milosti Boží neb chtějí v milosti Boží žít? Nedosáhneme ničeho, nebudeme-li stavět na těchto základech a nebude-li všechna naše pozornost obrácena k základům duchovního života a k přijímání svátostí.

Pro nás kněze pak bude právě otázka zpovědi zkušebním kamenem pro stupeň duchovního života našich lidí. Můžeme říci, že nenastala žádná změna v náboženském postoji českého člověka, dokavad se nevytvořil kládny poměr k svátosti pokání, která je právě tak zdrojem jako měřítkem duchovního života. Máme v této otázce i možnost posoudit stupeň upřímnosti a horlivosti těch, kteří chtějí žít životem víry a obracejí se k Církvi jako ke zprostředkovateli božského života. Je na nás, abychom v přísluhování této svátosti dali telik opravdovosti, moudrosti a pevného vedení, aby se stala nástrojem, který usměrňuje a vede duše cestou příkázání a lásky. Můžeme být jisti, že se pak tato svátost nemine svým účinkem a bude zdrojem nejen nového života v duších, nýbrž i pramenem křesťanské radosti a míru.

KNĚŽÍM V EXILU

Už se mnoho napsalo a namluvilo o poměrech v našem exilu. zdá se mi však, že se při tom málo a ne dosti jasně mluvilo o nás kněžích. Pokud vím, bylo už poukázáno na to, co někteří z nás udělali - a není toho málo. Nesmíme však těmito světlými stránkami zakrývat stinné

stránky skutečnosti. Nebojme se říci si pravdu do očí: i na naší straně jsou chyby! Snad je to pro mnohé z nás nepřijemné, zahanbující, ale je nutné říci si to otevřeně, chceme-li se upřímně snažit o nápravu.

Myslím, že dvě chyby jsou mezi námi zvláště znepokojující - dvě chyby, jimiž se vyznačuje vlastně celý náš exil, kterým by se však zvláště kněží měli vyhýbat.

Předně myslíme často jen, nebo alespoň hlavně na sebe. Vyberáme-li si v zahraničí nové místo své působnosti, dbáme mnohdy o to, abychom my byli v bezpečí, abychom my utrpěli co nejméně škody, abychom se my měli dobře. Později snad se budeme zajímat i o to, co dělají naši uprchlíci, ale budeme se na to dívat spíše jako ne-stranný divák. To však není a nemůže být správné! Nesmíme nikdy zapomenout na to, že jsme čeští a moravští kněží, že nejsme exkardinováni ze svých diecésí a že se jednou zase vrátíme domů. A vrátit se musíme všichni - pokud ovšem nezasáhne vyšší moc! Až nám bude jednou umožněn návrat - dej Bůh, aby to bylo brzy - bude příliš nezodpovědné chování těch kněží, kteří budou chtít zůstat v cizině a z dálky přihlížet, případně i se soucitem, tomu, jak se doma zdecimované řady kněží budou dřít a namáhat, aby jen částečně zvládly obrovskou práci, která je bude čekat. Ano, my se musíme jdnou vrátit domů!

Ale vrátíme se s prázdnýma rukama? Dokud jsme byli doma, mnozí z nás toužili podívat se do ciziny a přiučít se tam něčemu. Nuže, teď jsme v cizině, i když ne dobrovolně. Využijme tedy svého pobytu a snažme se získat co nejvíce pro sebe, nebo lépe řečeno, pro své působení po návratu domů. Nezáleží na tom, zda se věnujeme theoretickému studiu na některém církevním ústavě nebo zda budeme prakticky studovat na př. různé pastorační metody. Záleží však na tom, abychom získávali a se vzdělávali a tak se co nejlépe připravili na práci doma!

Z toho, že nepřestáváme být kněžími svých diecésí, plyne ještě jedna p o v i n n o s t . Sám jsem byl svědkem toho, když o ní mluvil jeden z našich nejdůstojnějších arcipastýřů. Pravil tehdy: 'Každý kněz, který uprchne, chtěl by se dostat nekam do Ameriky. To není správné! Když už uteče, ať zůstane mezi ostatními uprchlíky a stará se o ně!' Poměry mezi našimi uprchlíky jsou často

žalostné, ale právě proto se jim musíme věnovat s nezištnou láskou a neúnavnou péčí. Nepochybuji o tom, že bychom všichni rádi pracovali doma mezi našimi věřícími. Není-li to možné, pracujme alespoň mezi našimi věřícími v zahraničí. I oni jsou naši! Dokažme na nich svou lásku k vlasti, lásku, která se neprojevuje krásnými slovy a nabubřelými frázemi, nýbrž lásku, jejímž výrazem je tíchá, nenáročná a nenápadná práce.

Význačným rysem našeho exilu je přepolitizování. Uvažme jen, kolik je nás v zahraničí a kolik máme různých těch rad, výborů, komitétů atd.! Jeden sočí na druhého, jeden by chtěl převládnout nad druhým - není to malicherné? Bohužel, politika vnikla i do našich řad a to není správné! My musíme počítat s politikou a zajímat se o ni, ba musíme do ní i zasahovat, ale jiným způsobem, nepřímou, theoreticky, t.j. tím, že budeme věřící poučovat i o jejich občanských povinnostech, které mají i jako katolíci a právě jako katolíci, že budeme hlásat zásady křesťanské politiky. Konkrétní aplikování těchto zásad však přenechme laikům! Vždyt sami máme tolik jiných úkolů a naléhavé práce, kterou za nás nikdo nemůže udělat. Nezapomeňme na smutné příklady kněží - aktivních politiků! A nezapomeňme, že přáním našich nejdůst. pp. biskupů je, aby se kněží vzdalovali politiky. Je tak smutné, zatahujeme-li politiku i na pole náboženské. To nesmí být, tomu musíme zabránit! My musíme být jednotni: jen v jednotě je naše síla! Politika by však naši jednotu rozrušila. Proto se mi líbí, že Cyrilometodějská Liga staví na nepolitických základech; jen z tohoto důvodu mohla, může a bude moci něco dokázat. A my kněží bychom její program měli učinit svým programem. 'Omnia instaurare in Christo!' To budiž naší politikou! Na tom pracujme, a pak můžeme klidně, bez obav hledět budoucnosti vstříc. Pak se nebudeme muset obávat o osud našeho exilu ani naší milované vlasti, neboť tím budou vyrovnány všechny rozpory a vyřešeny všechny ožehavé politické otázky!

(Pš.)

LIST KNĚZÍM.

Giovanni Papini.

(Pokračování)

Mezi vámi jsou výborní diplomaté a doktoři všech universit, profesori, hodni všech kateder, i katedry r-

nithologie, nauky o mušlích, filologie, a ne jen ethiky a dogmatiky. Obdivuji Vaši vědu, ale říkám Vám upřímně, že dnes je především zapotřebí těch, kdož pracují na utváření a vzdělávání svědomí; více potřebujeme světce než vzdělance. Nejohroženějším z nedostatků dneška je nedostatek světců. Už dlouho svět trpí nedostatkem svatých. K záchraně toho, co lze dosud zachránit, by bylo třeba celé armády svatých. Očekávám je z Vás, protože Vy už z povinnosti svého stavu stojíte blíže u zdrojů a proudu svatosti než ostatní.

Nestačí být tím, čím jste, totiž umývači ubohých duší, které dosud přiklékají k zpovědnicím. Největší část ušpiněných se nepřijde umýt do Vašich umývár, nepřijde se posilnit chlebem, který jen Vy můžete podat.

Ptali jste se někdy sami sebe, proč k Vám do Vašich kostelů nepřichází tolik planoucích duší, tolik nadšených vzdělanců a tolik schopných věřících a obětavých lidí? Nepoložili jste si nikdy otázku: Proč zástupy, které Vás poslouchají, tvoří spíše ženy a děti než dospívající jinoši a hotoví mužové?

Tento úpadek má mnoho příčin, z nichž všechny nevězí ve Vás. Ale nemyslíte, že Váš chlad odďaluje horlivce, že Vaše úzkoprsost odpuzuje velkomyslné duše, že Vaše omezená prostřednost odráží duše, plné vznešených tužeb, a že Vaše úzkostlivost a přílišná opatrnost bere odvahu duším svobodným? Často budíte podezření, že si myslíte, že náboženství je jen Vaší záležitostí, že křesťanství je Vaším monopolem a že Církev tvoří Vaše výhradní panství. Papež rozhodně nebude popírat vznešenou důstojnost kněžství a nezczizitelná práva hierarchie, ale neměli byste zapomínat na to, že Církev je Mystické Tělo Kristovo, a že k tomuto Tělu patří všichni věřící, nejen klerikové. Všichni se musí znovuzrodit v Kristu, aby byli sposeni. A Kristus, jak víte, přišel pro všechny a obetoval se za všechny lidi. Měli byste více než dosud volat schopné laiky ke spolupráci na svém díle; nikoliv na tom díle, které můžete konat jen Vy sami, nýbrž na díle obrácení a spásy. Měli byste úzkostliveji vyhledávat vzdálené, zatvrzelé buřiče, vydědence, lidi bez víry, bez Krista i bez Boha a dát jim s neodolatelnou silou své lásky pocítit krásu, velikost a jistotu naší víry. Vzpomente na slova našeho učitele: *Compelle intrare*. Netoužíte dosti

po duších, spokojujete se tím, že uřizujete v pořádku svá hbená stáda, ale netrpíte dosti pro ztracené ovce, nesledujete dosti roztroušené a ztracené zástupy, které jsou Vaše právě tak jako ostatní, které patří Vám a které božským právem na život a na smrt patří našemu Bohu. Nečekejte na ně u svých oltářů, hledejte je tam, kde žijí, i kdyby žili v tvrzích nebo na smetištích - a ujměte se jich jako se ujímáme uloupeného syna, odstráňte trn z jejich zakalených očí a zlomte pečetě na jejich uzavřených srdcích. Možná, že mezi dnešními nepřáteli najдете zítra své nejmocnější pomocníky.

Odložte na čas bezpočetné pobožnosti, které si oblíbil dosud zpohanštělý lid, a které Vy trpíte s přílišnou blahovůlí, ba nabádáte k nim a podporujete je. Nikdo nectí více než já Panenskou Matku, královskou služebnici Krále králů, která je vyvýšena nad všechny ženy. Ale nejednejte tak, aby se zlomyslným laikům mohlo zdát, že katolicismus je - třeba i jen v nejobyčejnější lidové pobožnosti - spíše kultem Panny Marie než Nejsvětější Trojice. Málo myslíte na Otce a ještě méně na Ducha svatého. Kdybychom neměli Otce náš a Věřím v Boha, mysleli byste na Stvořitele nebe i země a na Utěšitele, který ohněm pokřtil apoštoly, mnohem méně než na Marii a svatě.

Obrazy, relikvie, sochy z papírové hmoty a květiny z hedvábného papíru jsou viditelná hmota, podléhající zkáze, a nesmějí nabýti převahy nad Duchem. Oblecte se především v Krista; vzývejte častěji o pomoc třetí Božskou osobu, která dává světlo a oživuje. Nesvěřujte se jen slovům; nedejte se zlákatí čtením, nepečujte jen o vnější formy kultu. Služte všem za příklad pokory, chudoby a lásky; jděte mezi lid, plačte s plačícími, rozdělte se o svůj chléb s hladovějícími, vyhledávejte bloudící, s radostí přijímejte útoky, urážky a pohany. To bude Vaše nejvíteznější obrana, to bude Vaše nejučinější modlitba, Vaše nejvíce strhující výmluvnost, převyšující o tolik 'posvátnou' výmluvnost, o kolik světčův zázrak převyšuje syllogismy nějakého učitele. A kdybyste pro dosažení této plnosti skutečného duchovního apoštolátu museli zanedbat nějakou novenu, nějaké triduum, nějaké procesí, svátek, posvícení nebo pouť, nic se nestane: už nyní Vám odpouštím a dávám Vám rozhřešení jménem moci, kterou mám od Boha.

Víte, co znamená Vaše jméno. Kněží - 'presbyteri' - jsou ti, kdož by měli hledět do dálky, směřovat k vrcholům, k výšinám a k nekonečnu. (Jde tu o etymologii odvozenou od vnější podobnosti dvou slov: lat. 'Presbyter' a ital. 'presbite' = dalekozraký.) Proč tedy se spokojujete tím, že jako lidé krátkozrací malicherně zkoumáte své okolí?

Můžete-li, uvědomte si svou nadlidskou důstojnost, své povolání k tomu, abyste se stali spolupracovníky, vyslanci a spojenci Božími mezi lidmi. UVědomte si, že Vám připadne soud i nad anděly, jak to hlásal apoštol Pavel. Spása lidského pokolení je ve Vašich rukou. Je-li křesťanství jediným lékem, pak Vy jste a musíte být lékaři a ošetřovateli velkého nemocného.

Nechť nikoho z Vás nejímá závrať při výstupu na belostnou horu všeobecného proměnění. Nemyslete, že jste pouhými vykladači katechismu a rozdělovateli svátostí. Jste něčím mnohem větším, nevýslovně větším. Nevíte dosud, že jste nutnými doplňky lidského vykoupení? Nelekejte se neslýchaného úkolu, který Vám Pán uložil. Je Vás zapotřebí k tomu, abyste uvedli zpět štěstí tam, kde duše umírají ještě dříve než těla. Zdá se, že je dnes celý svět positus in maligno: Vy musíte způsobit revoluci vykoupení.

S černým oděvem nosíte smutek: Nikoli smutek nad smrtí Krista, který vstal z mrtvých a kraluje na nebi, nýbrž smutek nad všemi zabitými, nad všemi, kdož zemřeli bez naděje, i nad všemi pohromami, které vyvolala neposlušnost vůči Kristu.

Zapřísahám Vás ve jménu Boha živého, bratři a synové moji, které milují více než sebe sama, zapřísahám Vás ve jménu 'fiat' prvního dne, ve jménu 'sitio', jež zaznělo s kříže, ve jménu svatodušních plamenů, ve jménu svého stařeckého srdce, sklíčeného smutkem: chtějte být více než lidmi! Nebojte se smrti, nýbrž jen neužitečného života a duševní omezenosti! Buďte ve jménu ohně Ducha svatého méně chladní, méně polovičatí, méně leniví, méně tvrdí! Ukřížujte se vlastníma rukama, na drsném dřevě lidství, chcete-li se obroditi a jiným pomoci k obrození. Jenom záchranou svých bratří, všech bratří, i těch, kteří chtějí Vaši smrt, budete moci zachránit hnisající svět,

ohrožené křesťanství, zdecimovanou Církev - i samy sebe.

Papež Celestin VI.,
sluha služebníků Božích.

Poznámka: Jan Papini, známý italský spisovatel (nar. 9. I. 1881 ve Florencii) pod živými dojmy druhé světové války a pod tíhou zmatku a bezradnosti, v níž je současný svět, promluvil velmi jasně, zřetelně a bez frází ve svém díle 'Dopisy lidem papeže Celestina VI.' Řekněme si několik slov o Papinim a o jeho dopisech, z nichž přinášíme překlad Listu kněžím.

Jan Papini je znám naší české veřejnosti hlavně dílem 'Hotový člověk', 'Život Kristův' a 'Svatý Augustin'. Bude zajímat, že tento neklidný a 'příliš upřímný' spisovatel, mocného výrazu, se svou pálicí a vždy hledající touhou prochází všemi filosofiemi a morálkami, hájí každou ideu od absolutního idealismu až k anarchickému nihilismu, od sepisování největší světové encyklopedie až k zakládání nového náboženství. Neklid a hledání duše nám popisuje ve svých 30 letech ve zmíněném díle 'Hotový člověk'. Zkušenost z první světové války, poznání mravní bídy a politicko-sociálního rozkladu v těsném spojení s jeho dávnou neuhasitelnou touhou po absolutní jistotě a po vysvětlení skutečnosti a dějinného dění, přivádějí Papiniho k meditaci evangelia. V něm nachází Papini jedinou mravní nauku, schopnou zachránit jednotlivce i společnost před nevyhnutelným zánikem kultury. Vychází roku 1921 'Storia di Cristo' (Životopis Kristův), v níž Papini prohlašuje, že přijímá plně katolicismus. Je to první plod jeho náboženské konverze. Později vycházejí další díla, inspirovaná plně katolicky: 'Chléb a víno' (1926); 'Dělníci vinice' (1929); 'Svatý Augustin' (1929), atd.

Několik slov k Listům lidem. Papini finguje, že našel latinský text listů papeže a mučedníka Celestina VI. a že je přeložil do italštin. Důležitou úlohu hraje i jméno papeže Celestin VI. Poslední papež tohoto jména Celestin V. se zřekl všeobecného pontifikátu a odešel do ústraní ticha a samoty. Dante Alighieri o něm praví, že tímto ústupem 'se dopustil velké chyby', třebaš byl člověk svatého života. Od té doby žádný z papežů si nevyvolil jméno Celestin.

Z listů lidem dýchá pravá katolicita; jsou určeny všem stavům lidí a všem mají co říci. Podáváme jejich

seznam: 1/ List lidu, který se nazývá křesťanským; 2/ List kněžím; 3/ Mnichům a řeholníkům; Theologům; 5/ Boháčům; 6/ Chudým; 7/ Vladařům národů; 8/ Občanům a poddaným; 9/ ženám; 10/ Básníkům; 11/ Historikům; 12/ Světcům; 13/ Odštěpeným křesťanům; 14/ Židům; 15/ Lidem bez Krista; 16/ Lidem bez Boha; 17/ Celému lidstvu.

Dílo bylo přeloženo do mnoha cizích jazyků. U nás doma vyšel slovensky překlad r.1947. Listy udělaly dost hluku a vzbudily i kritiku (v Itálii se objevila psaná kritika Listů s titulem 'Trapista odpovídá Celestinu VI.' - pokud jde hlavně o List theologům, kde Papini zdánlivě přestupuje meze orthodoxie, alespoň v prvních vydáních knihy. Bylo mu v Itálii i vytýkáno, že jako laik je nejméně povolán pronášet kritické úsudky o kleru. Nevstupujeme do této otázky, přinášíme jen překlad listu kněžím v naději, že prospěje knězi v exilu k poznání, co dnes čeká laik od něho a jak si představuje jeho osobnost. Doufáme, že časem přineseme i překlady ostatních listů.

(K.J.)

Z rozhlasového projevu J.E. kard.Klementa
Mířary k 100. výročí narozenin arcibiskupa
Antonína Cyrila Stojana

Antonín Cyril Stojan se narodil právě před 100 lety 22. května 1851 v malé vesnici v Beňově nedaleko Přerova. Brzy zaslechl volání Páně a s planoucím nadšením zvolil duchovní stav. Byl vysvěcen na kněze v Olomouci 5.července 1876, na svátek apoštolů slovanských sv. Cyrila a Metoděje, jež Stojan vždy ctil jako své ochránce.

Měl jsem štěstí poznat Msgre Stojana ve Vídni, během prvé světové války od r.1914-1918, kde jsem byl auditorem apoštolské nunciatury. Byl jednou z prvních osobností, s nimiž jsem v tomto hlavním městě přišel do styku. Okamžitě jsem vycítil a rozpoznal, mezi jaké kněze řadit Msgre Stojana. Podle všeobecného mínění byl velmi svědomitým a opravdu vzorným knězem; podobně o něm soudili i ti, kteří nebyli stejného náboženského názoru.

Kanovník Stojan byl jednou z nejznámějších a nejpopulárnějších osobností rakousko-uherské říše. Jeho dobrota byla až příslovečná. Této jeho dobroty a této jeho lásky bylo plné jeho srdce, jež pomáhalo bez rozdílu, ne-

lekalo se žádných obětí; tato láska, jež mu byla nutností a jež ho nutila stát se všem vším, ho často přinutila dát se na cestu k hlavnímu městu.

Počet jeho klientů byl nesmírný; utíkali se k němu o pomoc, žádali ho o doporučení a intervence. On je přijímal všechny s otevřenou náručí a hleděl všem vyhovět.

Kdykoliv navštívil Vídeň, nikdy neopomenul se zastavit na nunciatuře a vždy se starostlivě vyptával na sv. Otce. Setkal jsem se opět s Msgr. Stojanem v Praze, kdy jsem tam byl v r. 1919 poslán jako nuncius pro ČSR. Úcta, jíž požíval, byla nesmírná. Byl lidu dobrým tatickem Stojanem. Všichni k němu vzhlíželi s úctou a láskou pro jeho lásku, která stále bděla a stále byla činná, a pro jeho ctnosti. Jednal se všemi srdečně a prostě. Ke všem byl upřímný a všech si vážil.

Msgr. Stojan byl mužem modlitby. Po celý život zůstal věrný předsevzetí, jež učinil při svém kněžském svěcení a jež opakoval při svém biskupském svěcení: 'Buď můj život jedna Boží chvála, slastí Kristus, chotí Církve, tužbou ctnosti krása a odměnou lidu spása'.

Msgr. Stojan byl mužem činu, mužem rozvětvené činnosti, jejímž cílem vždy byl Bůh a služba bližnímu.

V době velkého myšlenkového zmatku, který se dostavil po světové válce, kdy se nepřátelé Církve pokoušeli představit Církve jako nepřítelkyni čs. státu, dovedl Msgr. Stojan, jenž byl také dobrým a váženým spisovatelem, pomoci pravdě k vítězství, a ze všech sil se snažil o náboženskou probuzení svého národa a jeho spojení s Římem. Hostýnská a velehradská svatyně, jež přivedl duchovně i hmotně k rozkvětu, jeho úcta k sv. Cyrilu a Metoději, unionistické kongresy, poutě na Velehrad, to vše dokazuje, že vrcholem snah Msgr. Stojana byla idea sjednocení křesťanského východu s Římem.

Msgr. Stojan byl vysvěcen na biskupa v olomoucké katedrále dne 3. dubna 1921. On, který tak ctěl sv. Stolicí a tak jí byl oddán, si přál, aby mu toto svěcení udělil zástupce sv. Otce. Vyhověl jsem jeho prosbě s velkou radostí. Ten den celý národ slavil svátek, zástupy věřících se sjížděly ve svých charakteristických krojích z celé Moravy a tísnily se kolem dobrého pastýře. - K mým nejdojemnějším vzpomínkám jistě patří čest, že jsem udělil plnost kněžství biskupu, jakým byl Msgr. Stojan.

Naposledy jsem ho viděl v červnu 1923, dříve než jsem odjel z Prahy do Bruselu. Odebral jsem se do Olomouce, abych se s ním rozloučil. Byl již nemocen; byla to choroba, která ho měla přivést do hrobu. Dojetí bylo oboustranné; opustil jsem ho se slzami v očích... O jeho smrti jsem se dověděl v Bruselu. Vzpomínám na něho stále a nepřestávám se modlit za jeho velkou duši.

Kéž vzpomínky na Antonína Cvrila Stojana jsou nám všem pohnutkou, abychom upravili svůj život podle příkladu, který nám zanechal. Kéž řídí naše myšlenky a naše činy dle jeho vzoru lásky k Církvi a oddanost sv. Otcí.

.....
'Vinculum' měsíční oběžník katolických kněží.

Unio Apostolica, sekce katolických kněží v ČSR, vydává pro naše duchovní v exilu měsíčník nazvaný 'Vinculum'. V prvním čísle je též uveřejněna pastorační anketa o exilu. Katoličtí duchovní, kteří snad prvé číslo oběžníku 'Vinculum' nedostali, mohou si o ně napsat na adresu: 'Vinculum', Via Concordia, 1, Roma, Italia.

.....
Nová adresa redakce 'Naší jednoty' je: Unio Apostolica, Via Concordia 1, Roma, Italia, adresa administrace a expedice: Accademia Christiana, Comm.VI. (Duch.), Via delle Conciliazione 1, Roma, Italia.

.....
Děkujeme všem spolubratřím ze všechny literární a finanční příspěvky. Zasílejte je nyní na novou adresu.

.....
Máme na skladě předcházející čísla 'Naší jednoty'. Pošleme je všem zájemcům na požádání.

.....
Znovu se obracíme na všechny důstojné pány, aby přispívali na 'Nový život' literárně i finančně. Pomáhejte nám vyhledat laické spolupracovníky, kteří by nám posílali zprávy a články z prostředí, ve kterém žijí. Uzávěrka pro každé číslo je 15. předchozího měsíce.

.....
Vybízáme důstojné pány, zvláště ty, kteří vedou duchovní správu v táborech, aby nám sdělili, kolik exemplářů 'Nového života' si přejí posílat.